

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/53/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5921010290
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5921010290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom 13. januára 2022, prejednal odvolanie podané obžalovaným L. K. a poškodenou Q. K. proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/56/2021 z 27.10.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/56/2021 z 27.10.2021 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného L. K., nar. XX.X.XXXX, v G., trvale bytom I. V. XXXX/XX, G., t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Žilina,

o d s u d z u j e :

Podľa § 156 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej Q. K. z a m i e t a ako podané neoprávnenou osobou.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/56/2021 z 27.10.2021 bol obžalovaný L. K. uznaný za vinného zo spáchania ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 21.5.2021 v čase medzi 17:00-18:00 hod. na adrese P. XXX/XX v G., v kúpeľni rodinného domu svojej manželke Q. K., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom P. pod vplyvom alkoholu po vzájomnej slovnej hádke, kedy jej opakovane nadával, že je G. kurva a piča a verbálne ju vyhadzoval z domu, následne sa na poškodenú zahnal, načo poškodená ustúpila dozadu, chytil ju jednou rukou okolo krku a pritlačil o vyvýšený obklad vane, pritom poškodená stihla zakričať len „O. pomóóó“, lebo následne ju chytil oboma rukami okolo krku a začal ju silno škrtiť a triasť ňou so slovami: „ty kurva G., I., zabijem ťa“, pričom poškodená už nemohla nič hovoriť, následne v tomto konaní voči poškodenej pokračoval až do príchodu suseda H. J., ktorý počul volanie o pomoc a ktorý následne chytil obvineného za jeho plece so slovami: „L., čo robíš“, čím v dôsledku tohto konania obvineného poškodená Q. K. utrpela pohmoždenie mäkkých častí krku s následným podkožným zakrvácaním, ako aj mierne natiahnutie

šľachovo-väzivového aparátu krčnej chrbtice s dobou liečenia 7 dní a konanie obvineného u nej vyvolalo pocit strachu a obavu z uskutočnenia adresovaných vyhrážok.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný odsúdený podľa § 156 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť poškodenému -Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., pobočka Žilina, P. O. Hviezdoslava 26, 010 01 Žilina, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 19,97 EUR.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania obžalovaný L. K. a poškodená Q. K..

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na to, že s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasí. S ohľadom na vykonané dokazovanie a s odvolaním zásadu „in dubio pro reo“ je toho názoru, že nebolo preukázané, že by svojím konaním naplnil objektívnu a subjektívnu stránku trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu. Skutok, ktorý mal spáchať dňa 21.5.2021 bol vyprovokovaný manželskou hádkou, ale len výlučne ako „obranný reflex“, potom ako na neho poškodená v kúpeľni verbálne a fyzicky zaútočila. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 11.10.2021 poškodená sama priznala, že manželské hádky neboli ničím výnimočným a aj ona využívala fyzické hmaty, prípadne facky, ba dokonca aj ona mu spôsobila v minulosti zranenie. Zároveň je možné vnímať vo výpovedi poškodenej neistotu v interpretácii priebehu udalostí zo dňa 21.5.2021 a to i vrátane priebehu samotného deja. Je toho názoru, že pri vykonanom dokazovaní nebol preukázaný jeho úmysel, práve naopak. Jeho úmyslom nebol ani len pokus o fyzický útok na poškodenú, ani vyhrážanie sa jej, čo deklaroval už pri svojom výsluchu dňa 22.5.2021, ale išlo výlučne o obranu pred hysterickým záchvatom a útokom poškodenej. Aj svedok J. vo svojej výpovedi dňa 1.7.2021 uviedol, že počul len klasickú manželskú hádku, no fyzickú potýčku priamo nevidel a nepotvrdil ju. Konštatovanie poškodenej, že ho svedok J. mal ťahať za mikinu, resp. kapucňu sú v kontexte s jeho výpoveďou v absolútnom rozpore. Z jeho výpovede preto nie je možné posudzovať úmysel, resp. nie je možné ustáliť priebeh údajného útoku. Zdôraznil, že súdny znalec MUDr. Tibor Letko konštatoval, že u poškodenej išlo o ľahké zranenie, pričom k zraneniu mohlo dôjsť tak, ako to poškodená popisala. Znalec zároveň určil dobu PN do 7 dní, t.j. môže to byť aj len jeden deň. Znalec ďalej uviedol, že išlo o miernu intenzitu útoku, čo podľa jeho názoru potvrdzuje skutočnosť, že sa z jeho strany jednalo o obranný reflex. Z výpovede znalca nevyplýva, či sa jedná o zranenie útočné alebo obranné. Poukázal tiež na to, že deň po spáchaní skutku sa poškodená zúčastnila svadby, existuje preto dôvodná pochybnosť, že by zranenia poškodenej boli takého charakteru, aby odôvodňovali práceneschopnosť v maximálnom rozsahu, teda až 7 dní. Poškodená sa nezúčastnila ani žiadnej následnej kontroly, teda nemohlo ísť o útočný akt. Je preto toho názoru, že vykonanými dôkazmi sa nepreukázal úmysel ublížiť na zdraví poškodenej, ani úmysel vyhrážať sa jej ujmu, práve naopak. Zdôraznil, že pre rozhodnutie o vine je pri trestnom čine ublíženia na zdraví rozhodujúca aj samotná povaha ujmy na zdraví, jej príznaky, ťažkosti, či bolesti, ktorými sa ujma prejavuje, ako aj intenzita, čas a do akej miery narušila zaužívaný spôsob života poškodenej. Domnieva sa, že ak sa poškodená hneď na druhý deň dokázala zabávať na svadbe, nemohlo ísť o takú ujmu, akú definuje § 156 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 123 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Nízka intenzita ujmy na zdraví preukazuje práve skutočnosť, že nemohlo ísť o úmyselný akt útoku, ale len o nutnú obranu v zmysle § 25 Tr. zák. Poškodená sa voči nemu správala agresívne pod vplyvom omamných a psychotropných látok, preto sa musel brániť. Dôrazne popiera tiež to, že sa vyhrážal poškodenej slovami, že ju zabije. Musí uviesť, že keby toto aj manželke povedal, určite by to v nej nevzbudilo dôvodnú obavu o jej život, nemohlo by preto ísť o trestný čin. Jeho manželka sa ho vôbec nebojí, čo je zrejme aj z jej správania, ktoré jej dlhodobo toleruje. Poškodená užíva drogy a podľa jeho názoru bola evidentne pod vplyvom drog aj v čase skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Domnieva sa, že mohla mať skreslené vnímanie prežitých udalostí. O tejto skutočnosti informoval aj hliadku a žiadal, aby jej vykonali odbery na zistenie prítomnosti omamných a psychotropných látok. Z výpovede príslušníka OO PZ vyplynulo, že poškodenú nepodrobili ani dychovej skúške, pritom aj súkromný názor príslušníka bol taký, že mohla byť pod vplyvom alkoholu. Zdôraznil, že poškodená je jediným priamym svedkom skutku. Ide o tak závažné pochybenie, že nie je možné v konaní pred súdom vychádzať z výpovede takto ovplyvneného svedka. Ak

poškodená pôsobila pri výsluchu rozrušene, je to práve z dôvodu, že bola pod vplyvom drog a alkoholu. Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že videozáznam z výsluchu poškodenej dostatočným spôsobom vytvoril podklad pre ďalšie rozhodnutie vo veci samej. Je toho názoru, že ak jediným priamym dôkazom má byť výpoveď takéhoto nedôveryhodného svedka, ktorý nebol schopný vnímať a zapamätať si prežité udalosti, ani ich správne reprodukovať, potom takýto dôkaz nie je postačujúci. Výpoveď poškodenej nie je dostatočne verifikovaná výpoveďou svedkov G. Z. ani H. J. tak, ako o tom uvažuje prvostupňový súd. Menovaní svedkovia nevideli priamo spáchanie údajného skutku, (dokonca ho nevidela priamo ani maloletá dcéra), subjektívne len vyhodnotili následky údajného skutku, čo zakladá pochybnosť o jeho priebehu. Podľa názoru obhajoby existujú dôvodné pochybnosti v otázkach priebehu samotnej udalosti zo dňa 21.5.2021 i v skutočnosti, do akej miery narušila zaužívaný spôsob života poškodenej. Je tiež toho názoru, že ani nebezpečné vyhrážanie obžalovaného nebolo preukázané v dostatočnej miere na to, aby sa mohlo hovoriť o spáchaní trestného činu, nakoľko v celom kontexte trestného konania sú vyjadrenia poškodenej, ktorá má problémy s užívaním omamných a psychotropných látok, nedôveryhodné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) a f) Tr. por. a aby ho sám spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a), b) Tr. por., resp. aby vec vrátil okresnému súdu na nové prejedanie a rozhodnutie, ak sám vo veci nerozhodne.

Prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Okresný súd v prejednávanej veci na podklade vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav veci, uznal vinu obžalovaného a konanie obžalovaného správne vyhodnotia i po právnej stránke. Priamym dôkazom, ktorý bez akýchkoľvek pochybností usvedčuje obžalovaného zo spáchania skutku, je výpoveď poškodenej, manželky obžalovaného, ktorá vierohodne a podrobne v prípravnom konaní, ako aj následne na hlavnom pojednávaní, popísala okolnosti samotného útoku obžalovaného voči nej, ako aj okolnosti, ktoré tomu predchádzali. V konaní vypovedala opakovane a v jej výpovedi nie sú žiadne rozpory, pričom jej výpoveď je v súlade aj s ďalšími vykonanými dôkazmi-výpoveďami svedkov suseda H. J., povereného príslušníka G. Z., ako aj so záverom znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia MUDr. Tibora Letka. Z okolností samotného priebehu útoku obžalovaného na poškodenú, keď obžalovaný pri škrtení sa poškodenej vyhrážal zabitím, bol pod značným vplyvom alkoholu, kedy je správanie osoby pod vplyvom alkoholu často nepredvídateľné a agresívne, je zrejmé, že úmysel obžalovaného smeroval prinajmenšom k spôsobeniu ublíženia na zdraví poškodenej, pričom v prípade dlhšieho škrtenia mohlo dôjsť k poškodeniu krčných orgánov, resp. smrti poškodenej, tak ako to vyplýva zo znaleckého posudku MUDr. Tibora Letka. Poškodenej volania o pomoc a následný príchod suseda H. J. zabránili obžalovanému v dlhšom škrtení poškodenej. Poverený príslušník PZ, ktorý bezprostredne po skutku prišiel na miesto činu, vo svojej výpovedi potvrdil, že poškodená bola značne rozrušená a bála sa o svoj život, pričom na krku mala viditeľné stopy po škrtení. V tomto smere poukázal na to, že násilné konanie obžalovaného voči poškodenej má stúpajúcu tendenciu, keď v minulosti sa voči nej opakovane dopustil protiprávneho konania, kedy ju už aj fyzicky napadol, za čo bol v priestupkovom konaní právoplatne postihnutý. Obranu obžalovaného o tom, že z jeho strany sa jednalo o obranné konanie považuje za vyslovene účelovú a nedôveryhodnú. Z okolností samotného priebehu skutku je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že išlo o útočné konanie obžalovaného. Napokon sám obžalovaný vo výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že v daný večer ho poškodená nenapadla.

Poškodená Q. K. v písomných dôvodoch odvolania uviedla, že nesúhlasí s tvrdeniami obžalovaného, že užila psychotropné látky, že ju chceli poslať na odvykaciu kúru, nakoľko na to nebol dôvod. Ona sa s deťmi učila, vozila ich po krúžkoch, aj do školy. Nechá na posúdenie súdu trest, ktorý bol uložený okresným súdom obžalovanému, či je dostačujúci za 9 rokov ponižovania, psychického a fyzického napádania.

Obžalovaný k odvolaniu poškodenej v písomnom vyjadrení uviedol, že poškodená si neuplatnila voči nemu v trestnom konaní žiadnu škodu. V predmetnej veci poškodená nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku, nakoľko svoje tvrdenia opiera o tvrdenia, ktoré sa netýkajú náhrady škody. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie poškodenej zamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. por.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu

predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného L. K. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný L. K.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudca okresného súdu založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému úmyselne ublíži na zdraví.

Podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného.

Pojem ujma na zdraví ako akékoľvek poškodenie zdravia iného je potrebné vykladať v kontexte odsekov 2 až 4 § 123 Tr. zák. Kvalitatívne ide o menej závažnú ujmu ako ublíženie na zdraví. Pôjde teda o poškodenie zdravia iného, počas ktorého bol iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života, pričom vylúčeným nie je ani to, aby k sťaženiu obvyklého spôsobu života vôbec nedošlo. Musí však ísť o poškodenie zdravia objektívne preukázateľné spravidla so stopami na tele poškodeného.

Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

V okolnostiach danej veci krajský súd pripomína, že nie každá porucha zdravia je ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona. Nestačia napr. prechodné bolesti alebo nevoľnosť, oderky, nepatrné ranky, hučanie v ušiach. Pri posudzovaní pojmu „ublíženie na zdraví“ majú význam hlavne také skutočnosti, ako je povaha poruchy zdravia, ako bola spôsobená, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán a ktorá funkcia bola narušená, bolestivosť zranenia a jej intenzita, či a aké lekárske ošetrovanie vyžaduje a či a do akej miery porucha narušila obvyklý spôsob života. Za ublíženie na zdraví sa považuje porucha zdravia poškodeného, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života alebo výkon obvyklej činnosti po dobu okolo 7 dní. Pre záver, že ide o ujmu na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Je potrebné zdôrazniť, že posudzovanie každého prípadu musí byť komplexné a individuálne.

Ďalej treba uviesť, že pre záver o tom, že sa obžalovaný dopustil úmyselného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. nepostačuje len zistenie, že poškodenej svojím konaním spôsobil takú ujmu na zdraví, ktorá má objektívne charakter ublíženia na zdraví v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, teda len naplnenie skutkovej podstaty uvedeného trestného činu po objektívnej stránke. Súčasne sa vyžaduje aj naplnenie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu, pričom nepostačuje iba zistenie, že páchatel konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval k spôsobeniu ublíženia na zdraví tak, ako to vyžaduje § 15 Tr. zák. V tejto súvislosti treba prizerať na okolnosti, za ktorých došlo k útoku, aký predmet bol k útoku použitý a tiež na to, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Skutočnosť, že poškodená po útoku išla na svadbu podľa názoru krajského súdu nemôže mať vplyv na posúdenie povahy poranenia. Pre správne posúdenie konania obžalovaného je smerodajná povaha poranenia ako bola zistená lekárom.

Po preskúmaní obsahu spisu, najmä výsledkov znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a lekárskeho správ ohľadne zranení poškodenej, výpovedí poškodenej, svedkov H. J., G. Z., jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi, krajský súd rovnako ako okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že poškodená Q. K. v kritický deň objektívne utrpela pohmoždenie mäkkých častí krku s následným zakrvácaním, ako aj mierne natiahnutie šľachovo-väzivového aparátu krčnej chrčtice s dobou liečenia a obmedzenia obvyklého spôsobu života do 7 dní. Zranenia sú podľa vyjadrení súdneho znalca MUDr. Tibora Letka zranenia ľahkého charakteru, ktoré mohli byť spôsobené spôsobom popísaným poškodenu, t.j. tým, že obžalovaný poškodenu chytil oboma rukami okolo krku a začal ju silno škrtiť a triasť s ňou. Intenzita tlačenia bola skôr mierna, maximálne stredná.

Aby bolo možné robiť závery o tom, aké následky mohol obžalovaný od tohto konania očakávať, bolo potrebné predovšetkým zistiť, aký charakter malo a ako teda bol tento útok pre zdravie poškodenej nebezpečný. Je nesporným faktom, že obžalovaný útočil na tvár poškodenej, konkrétne na jej krk, ktorý jej chytil obidvoma rukami a škrtil ju. Podľa súdneho znalca v prípade, že by škrtenie pokračovalo, mohlo dôjsť pri silnejšom škrtení jednak k poškodeniu krčných orgánov (trachea a pod.) a pri dlhodobom škrtení pri zastavení možnosti dýchania až k usmrteniu osoby dôsledkom uškrtenia. Krajský súd sa stotožnil s názorom prokurátora, že keď sa obžalovaný pri škrtení poškodenej vyhrážal zabitím, bol pod značným vplyvom alkoholu, kedy je správanie osoby pod vplyvom tejto návykovej látky často nepredvídateľné, jeho úmysel smeroval prinajmenšom k spôsobeniu ublíženia na zdraví. Obžalovaný si musel byť vedomý toho, že krk je orgán dôležitý pre život človeka a keďže vedomie možnosti vzniku ublíženia na zdraví je nevyhnutnou podmienkou úmyselného zavinenia (§ 15 Tr. zák.), nie je táto forma zavinenia u obžalovaného vylúčená.

Treba tiež pripomenúť, že prokurátor hodnotil v obžalobe konanie obžalovaného ako pokus ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. pokus je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo. Z uvedeného vyplýva, že pokus trestného činu podľa citovaného zákonného ustanovenia sa predovšetkým vyznačuje nedostatkom následku. Je nesporným faktom, že obžalovaný útočil na tvár poškodenej, konkrétne na jej krk, ktorý jej chytil obidvoma rukami a škrtil ju. Týmto konaním obžalovaný už začal uskutočňovať také konanie, ktoré malo bezprostredný význam pre dokonanie trestného činu ublíženia na zdraví, bolo v najužšej časovej spojitosti s následkom, ktorý mal nastať, uskutočnilo sa na mieste, kde mal byť trestný čin dokonaný, obžalovaný už bezprostredne pôsobil na hmotný predmet útoku, t.j. dalo sa už čakať dokonanie trestného činu, k čomu však v dôsledku volania o pomoc poškodenej a rázneho obranného zásahu od svedka H. J. nedošlo.

Pri prečine nebezpečného vyhrážania, v zmysle ustanovenia § 360 ods. 1 Tr. zák. treba brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a prihliadať aj na to, ako subjektívne pociťuje ujmu, ten, voči ktorému vyhrážka smeruje. Vyhrážanie musí byť spôsobilé vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu, t.j. vyšší stupeň tiesnivého pocitu z toho, čím sa mu vyhráža, pričom stačí možnosť vzniku tejto obavy. Pri posudzovaní otázky, či je vyhrážanie spôsobilé vzbudiť v inom dôvodnú obavu, treba brať do úvahy najmä povahu vyhrážky, fyzické a charakterové vlastnosti páchatela v porovnaní s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, ich vzájomný vzťah, ako sa správal obžalovaný pri vyhrázaní, či mal v rukách nejaké predmety.

Formulácia použitá v ustanovení § 360 ods. 1 Tr. zák. hovorí o možnosti spôsobenia dôvodnej obavy, nie o jej spôsobení a použitý spôsob vyhrážania zo strany obžalovaného u poškodenej takú obavu nepochybne mohol vyvolať. Poškodená jednoznačne uviedla, že sa obžalovaného skutočne veľmi bála, bála sa o svoj život, že dokončí to, čím sa jej vyhrážal, pretože už počas škrtenia nemohla dýchať a keby tam nebol H. J., myslela si, že zomrie. Doslova uviedla, že už vydýchne, lebo tak silno ju ešte nikdy nestlačil. V prejednávanom prípade obžalovaný svoje verbálne vyhrážky zabitím adresované poškodenej zvýraznil tým, že ju škrtil.

Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., táto nepochybne vyplýva z popisu skutku v rozsudku okresného súdu. Pri charaktere použitých vyhrážok zvýraznených škrtením, ide o tak vážny zásah do osobnej sféry poškodenej, že skutok nemôže byť posúdený len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie vecí súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnyimi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priameho dôkazu - výpovedí poškodenej Q. K..

Vo vzťahu k výpovedi poškodeného, odvolací súd dáva do pozornosti, že Trestný poriadok, ani konštantná judikatúra nevyklučuje, aby bola výpoveď svedka poškodeného, ktorý je v prevažnej miere aj oznamovateľom trestného činu, použitá ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, aké sú požiadavky ohľadne kvality výpovede svedka, ktorá je jediným dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného. Ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecký posudok, stopy, výpovede svedkov, či listinné dôkazy) musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný, či dokonca vyvrátený.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Prítom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodená presvedčivo usvedčuje obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jej výpovedí. V okolnostiach danej veci je krajský súd názoru, že vo výpovediach poškodenej nie sú rozpory závažnejšieho charakteru, ktoré by spochybnili jej svedecké výpovede. Svedkyňa poškodená sa v podstatných bodoch neodchýlila od svojich výpovedí. Po oboznámení sa s obrazovým a zvukovým záznamom výsluchu a výpovede poškodenej zo dňa 23.5.2021 krajský súd dospel k záveru, že poškodená bola preukázateľne v zlom psychickom stave, ktorý však nevzbudzoval dôvodnú obavu o úplnosť a správnosť jej výpovede, a to vzhľadom na charakter prejednávaneho skutku.

V posudzovanom prípade nie sú výpovede poškodenej len jedným z dôkazných prostriedkov produkovaných v trestnom konaní, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdených trestných činov. Výpovede poškodenej korešpondovali aj s výpoveďami nepriamych svedkov vypočutých v danej veci. Ide najmä o výsluchy nepriamych svedkov H. J. a G. Z., ako aj výsledky znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a výpoveď súdneho znalca MUDr. Tibora Letka.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a takými dôkazmi, ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nastať. Ani krajský súd neuveril tvrdeniam obžalovaného, že celé jeho konanie bol len obranný reflex proti útoku zo strany poškodenej. Obhajobu obžalovaného o tom, že z jeho strany išlo o obranné konanie aj krajský súd považoval za nedôveryhodnú. V konaní bolo nepochybne preukázané, že išlo o útočné konanie. Napokon samotný obžalovaný v konaní pred okresným súdom zdôrazňoval, že poškodená ho nenapadla, on neutrpel zranenia, je od poškodenej vyšší a má aj dlhšie ruky. Jednoducho poškodená išla do neho, on ju chytil a zatlačil. Poškodená predmetný verbálny aj fyzický útok na jej osobu nenechala bez povšimnutia, ihneď po spáchaní skutku zavolała na políciu, podala na obžalovaného trestné oznámenie a jej tvrdenia ohľadne spôsobu a okolností, za ktorých malo dôjsť ku konfliktu medzi ňou a obžalovaným, boli v konaní bezpečne potvrdené aj inými dôkazmi. Je tiež nesporné, že v priebehu páchania skutku zavolała na pomoc svedka H. J., ktorý sa v kritickom čase nachádzal v ich rodinnom dome.

Odvolačný súd podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať dôkazy, ktorých vykonanie navrhol obžalovaný v priebehu odvolacieho konania (výsluch svedka M. S. a konfrontáciu medzi svedkom a poškodenou).

V uvedených súvislostiach odvolací súd uvádza, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý stranou konania navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

V okolnostiach danej veci ani odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie vykonaním navrhovaných dôkazov. Dôkazná situácia v súdenej veci bola podľa názoru odvolacieho súdu tak jednoznačná a presvedčivá, že o vine obžalovaného bolo možné rozhodnúť aj bez vykonania navrhovaných dôkazov.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a

súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukladanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 4 Tr. zák. (tzv. prevahu priťažujúcich okolností), zistil, že okresný súd uložil obžalovanému zákonný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, teda na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby. Obžalovaný opakovane pácha trestnú činnosť, a to aj napriek dorodeniam vo forme podmieneného odsúdenia. Možno uzavrieť, že v osobe obžalovaného ide o nenapraviteľného páchatel'a, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti. Snáď takýto druh a výmera trestu obžalovaného v budúcnosti vyvaruje od páchania ďalšej trestnej činnosti, v opačnom prípade musí očakávať ukladanie prísnych nepodmienečných trestov, nie na dolných hraniciach trestných sadzieb.

Krajský súd, na rozdiel od okresného súdu zistil, že zákonným podmienkam nezodpovedá zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. por., nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu, nebol vo výkone trestu za iný úmyselný trestný čin.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ jedenásťkrát súdom potrestaný. V troch prípadoch bolo na jeho prevýchovu pôsobené nepodmienečným trestom odňatia slobody. Teraz súdených trestných činov sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vo veci Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/64/2019 (skúšobná doba plynula do 7.7.2021). Odvolací súd v uvedených súvislostiach uvádza, že osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatel'a je potrebné posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Nemôže však ísť len o registráciu osobných údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry.

V okolnostiach danej veci odvolací súd dospel k záveru, že prevýchova obžalovaného bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v osobe obžalovaného ide o narušeného páchatel'a, a preto ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Výrok o náhrade škody zodpovedá stavu veci a zákonu.

K odvolaniu poškodenej Q. K.

Podľa § 307 ods. 1 Tr. por. rozsudok môže odvolaním napadnúť

- a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,
- b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka,
- c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,
- d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Z obsahu odvolania poškodenej nepochybne vyplýva, že poškodená podala odvolanie proti výroku o vine aj výroku o treste napadnutého rozsudku. Keďže poškodený je osoba, ktorá v zmysle § 307 písm. c) Tr. por. môže odvolaním napadnúť iba výrok o náhrade škody, v prípade Q. K. ide o odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd odvolanie poškodenej Q. K. zamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku ako podané neoprávnenou osobou.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.